

telen, mert megtöri azt az elvet, hogy joghatályos feljegyzésnek csak oly esetben van helye, amikor azt jogszabály kifejezetten megengedi. Ellenesetben a telekkönyvi jog szigorú át van törve és a feljegyzések joghatályának meghatározása lehetetlenné válik. Mert ha fel lehet jegyezni a temetés tilalmát, fel kell jegyezni például a futballozás vagy a repceültetés tilalmát is, s ezzel a tulajdon fölötti szabad rendelkezés oly korlátozását engedjük meg az ingatlan sorsában esetleg már nem érdekelt harmadik személynek, amely egész magánjogi rendünk felforgatásához vezethet. A készülő jelzálogjogi törvény talán kellő alkalom volna arra, hogy a tkvi rts. 104. § utolsó bekezdésében foglalt példalózó felsorolást taxatív felsorolással helyettesítsük és ezzel a felmerülő kételyeknek elejét vegyük. *M.*

Kétoldalú turpitudo mellett valorizálás. Birói gyakorlatunk hosszas ingadozás után tért arra az útra, hogy a méltányosság szellemében helyet adjon a visszakövetelési igénynek turpis causa esetén, bár mindkét oldalon fennforog a turpitudo. A VII. tanács a kétoldalú turpitudo eseteiben, amikor a valorizáció is aktuálissá vált, az eredeti névértéket ítélte vissza és a valorizációra való igényt ily esetben elvileg megtagadta. Most a Kuria P. VI. 7901/1925. sz. ítéletében, annak megállapítása után, hogy a pénz átadásával létesült megegyezés kétoldaluan is erkölcstelen és „hogy alperes egész magatartása olyan volt, mely felperesben azt a hitet keltette, hogy a pénz egy része illegális célra kell”, megváltoztatja a Táblának a névértéket megítélő és a valorizációs differenciára elutasító ítéletét, és kész valorizációt ítél meg, mert „a felperes javára latha eső körülmények (felperes öccse tartóztatásban volt, helyzetét a felperes ügyvéd rendkívül súlyosnak jelezte és felperes nem adott utasítást, hogy a pénzt alperes törvényileg tiltott célra használja fel) az ő terhére rendkívül méltánytalanná tennék azt a joghatást, hogy a pénzüsszeg belértékének romlása kizárólag a felperes terhére essék, és ez annál is inkább méltánytalannak mutatkoznék, mert az előbbi állapot helyreállása csupán akkor következik be, amidőn felperes nem pusztán névértékben, hanem belső értékben is oly pénzüsszeghez jut, amely az odaadott pénz belértékéhez igazodik.”

A VII. tanács álláspontja nyilván a valorizáció kártérítési minősítésének folyománya — kártérítés pedig turpis ügyletből igazán nem igényelhető. Megint újabb adalék a tisztán teoretikusnak tetsző kérdések súlyos gyakorlati következéseire. Ma már a birói gyakorlat kifejezetten elejtette a kártérítési minősítést, és a ma vallott tisztultabb nézetekkel a VI. tanács álláspontja, amely emberséges is, józan is, jobban egyezik. A pusztán névérték megítélése sokszor gyakorlatilag egyjelentőségű a visszakövetelési igény megtagadásával. Ha a birói gyakorlat elismeri a visszakövetelési igényt, annak komoly tartalmat csak az adhat, ha ezzel együtt a valorizációra való igényt is elismerik.

B. S.

Helyes és helytelen ténybeli következtetés. A tényekben rejlő jogszabály kihámozásának, a logikai következtetésnek két érdekes példáját szolgáltatja az alábbi két, — a kir. Curia két ugyanazon tanácsától származó ítélete. Mindkettő családi vagyjonjot tárgyal. Míg az első helyen idézett az „élet közönséges felfogása” szerinti helyes imputálásnak, addig a második a valószínűségi viszonyokat mellőző kontraimputálásnak példája: A házassági együttélés tényéből helyes következtetéssel állapította meg a fellebbezési bíróság azt is, hogy felperesnek a férje és az